

Soldatul înșelat

În noaptea înstelată eroul soldat
— Cu dor mare 'n suflet — păsește-apăsat.
Dorește să zboare spre a lui casă:
Să-și vadă în grabă scumpa-i boreasă:
Nevasta-i iubită ce acas'a lăsat
— La a lui plecare cu mare bănat...

Și acum ajunge într'un răsuflat,
În două-trei clipe-i în doritul sat!
Sosește acasă și mult se miră,
Că în miez de noapte vede lumină!

Intrând în lăuntru, el înlemnește,
De ceea ce vede, mai înnebunește:
Își vede nevasta la masă șezând
Și cu al ei iubit vesel petrecând!
Li vine să strige — să știe prin sat, —
Că a lui soție crud l'a înșelat!
Li vine s'omoară pe acești doi mișei,
De să meargă vestea 'n lume de ei...

Dar nu le dorește această soartă,
Căci — doar este 'n lume destulă moartă,
Ci 'ntâiu pe amândoi bine mii zvântă,
Și apoi către dânsa aspru cuvântă:
— Oh, tu ticăloaso, șerpe biăstămat,
Ce fără de rușine rău m'ai înșelat!
Te-am crezut pururea soală cu credință,
Ce nu 'mi vei cășuna în vezi căință...
Dar ești o femeie necredincioasă,
Și-ai adus osândă l'anoastră casă!
Dăi decii te satără de această lume
De acuma n'ai s'auzi nici de-al meu...

Pururea te bată al meu jupământ,
Să n'ai în vezi pace — nici chiar în mormânt!...

Dup'aceste vorbe bărbatul măhnit,
De acuma se 'ntoarce de undea porții:
În crâncea luptă — acum dorită —
De el și viața-i nefericită. —

I. P.

Pe marea furtunoasă

Statul rusec se poate asemăna acum
cu o corăbrie pe marea furtunoasă, gata
gata să cadă pradă valurilor. Fostul
prim-ministru rus, Goremykin nu fost

în stare să conducă la liman această co-
rabrie, încercându-se el însuși în disgră-
ția țării. Vom vedea dacă noul »câr-
maciu», Stürmer va fi mai norocos.

SOTIA

Târziu secretar N. se găsea în con-
cediu. În decursul acestei pauze cunos-
tința unei dame, care este dispusă să
însoțească în călătoriile sale. În fine, la
perechea aptare într-un oraș de provin-
cie la un hotel, unde donjuanul nostru
înserie pe amabila damă ca pe soția sa
în lista pentru stămni. Scuit după acea-
sta formalitate »soția» părăsește pentru

un scop oarecare odaia »solului» și a-
cesta o așteaptă pacient. După o pauză
mai lungă, domnul secretar impacientat
chiamă chelnerul și îl întreabă pentru
ce nu i mai sosește soția? Chelnerul su-
ride discret și zice afabil: »Doamna so-
ția d-voastre șade în sala de lectură.
Doamna soție a uitat numele și numă-
odăii domnului soț...

DOR ȘI JALE

Frunză verde rojolie
Iată 'ncep și eu a scrie,
Frunză verde lemn ascuns,
Ce dor mare m'a pătruns.
De când tata meu s'a dus.
Căci cătu-i ziua de mare
Nu am stare la lucrare,
Numai dor și suspinare.
Năcăjită tare n'as fi
De-a lui nume dac'aș ști,
Că și alți 's duși în lume
Dar s'aude de-a lor nume,
Dar opt luni s'au împlinit
Decând știre n'am primit,
Și nimic de el nu știu
Nu știu de e mort ori viu. ...
Astea-s necazurile mele
Cum le petrec de cu jele,
Că mai sunt fete înstrăinate
Dar nu așa supărate.
Chiar așa pre cum sunt eu
După părintele meu.
Doamne, Dumnezeu cel sfânt
Fune pace pe pământ,
Căci pacea o așteptăm
Și pentru ea ne rugăm.

ELITA BUJIGAN,
Seitin.

O CUGETARE

Românul e un fel de om, care să su-
pără dacă nu-l inviți, și dacă-l inviți,
nu vine.

ECOURI SAU INTREBARI

proaste și răspunsuri — scurte

Tânărul medic: Cum vor fi ale mele
onorare?

Ecoul: ...Rare!

Tânărul avocat: Ce-mi va aduce mie
studiul de iură?

Ecoul: ...Uă.

Un cavaler: Cine 's devină, femeile
sau pretenii, că nu pot să scap de
cambii?

Ecoul: ...Ambii!

Rigorosantul: Oare pica-voi, căci mă
sint cam nesigur?

Ecoul: ...Sigur!

Fraitărul Cupă: Cine plânge când la
război pleacă cătana?

Ecoul: ...Ana!

Funcționarul de bancă: Cine-mi va
păpa mie tantiema?

Ecoul: Emma!

Un moralisator: Poate exista ceva pe
pământ, care să nimicească mai tare oa-
menii, decât femeia, beutura și tutunul?

Ecoul: ...Tunul!

O fată cinstită: Ce mi-ar trebui să a-
jung la un inel de diamant?

Ecoul: ...Amant!

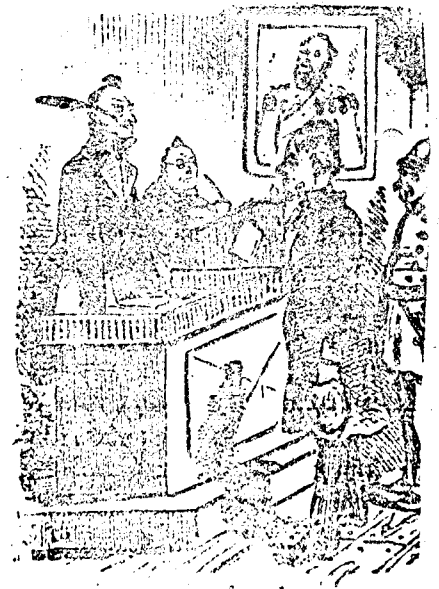
TREBUE SE ȘTI CUM SA TE AJUȚI

Un bărbătel de ăia tineri, voia cu ori-
ce preț să se ducă cu niscăi prieteni ai
săi, afară din oraș, să bea și să petrea-
că, în cântece vesele ale lăutarile. Muie-
rea lui, în ruptul capului, însă, nu voia
să-l lese din casă. Și așa, el era cu to-
tul hotărât să plece, și dânsa absolut ho-
tărâtă să nu-i dea drumul. Tovarășii lui
de petrecere, plictisiți de atâta așteptare,
se înțeleseră să o pornească la locuința
intârziatului prieten, și să alle ce s'a
intâmplat.

Și găsiră acolo și pe îndrăcitul de
bărbat și pe năstășnica lui muieră, trîn-
riți pe un scaun, și adânciți într'un somn
greu. Pricina fu, că el i-a turnat în vin
un prav ca să doarmă și așa să se poa-
tă ștrecura din casă. Iar dânsa a făcut
acelaș lucru, a turnat în taină acelaș
prav în paharul lui, ca somnul să-i re-
ție acasă. Ce n'a putut face puterea dra-
gostei, a făcut puterea prafului...

LA TRIBUNAL

Judele: Păra aceasta o resping,
fiindcă titula: ca aceasta spore de căneș,
cu care te-a cinstit paratul sergent, nu
poate să valăne onoarea, căci animal
de felul acesta aici nu există.

Părătorul pleacă spre usă: Atun-
ci mulțumie e d-le porc de căneș și an-
oncare, d-le porc de căneș, salutare! (și
iese).

Dacă nu plouă...

Oftând declară Cadorina, soful arma-
tei italiene, care pe frântul lăzoi a fost
strajnic lăzut de bravii noștri soldați:
— Dacă nu plouă, armața austro ungară
cu siguranță nu ne bătea! Priviți la
acest chip, cum plouă a nimicii odra-
lele noastre.

Cântarea lui Gyirko

Când cântă românește)

Chit îi satu 'n deal și 'n vale
Nu iese o gazdă mare:
Ca și mine: Gyirko Rund.
Niș c'un grof nu mă răspund!
Hai, hui!

Martii am vândut io patru booi
De care niș nu vezi la nooi.
Boii dacă i-am vândut,
Jebu cu bani l-am umplut!
Hai, hui!

Ieri am șetit io pin gazet',
Cumcă Ardealu ași tăt
O țară numai de Sași,
După resboi mintenaș.
Hai, hui!

Ș'am ghindit: aha! asta-i bun
Pentru tâlharju de Rumun!
Nu Rumunii tâlhărooi
Să porunșească la nooi!
Hai, hui!

Numaj una-i hibă mare,
De care mă tem io tare:
Că Rumunii, tâlharii,
Se sporesc ca iepurii!...
Oo, vai!

DE PE ȘIEC.

AH, FEMEILE!

Ea: Pavele, cumpără-mi pălăria aceia cu 40 de coroane!

El: Bine, dar atunci ar trebui să fii un nebun!

Ea: Dar nu mi-ai spus tu de atâtea ori, că mă iubești nebuneste!

NEDUMERIREA LUI AUREL

Aurel: Auzi, mămuță, azi ne-a povestit învățătorul nostru, că peștii fac în valurile mării milioane de ousoare, din care ies apoi milioane de peștișori. Apoi ăștia trebuie să facă acolo un sgomot teribil de mare, - nu-i așa, mama dragă?

Mama: Nu, copilul meu, peștișorii nu sunt atât de răutăcioși ca copil. Un singur lucru a uitat să-ți spuie învățătorul tu, mamă, că peștele e mut. Dacă ai fi voi mulți ca peștișorii, v-ați înmulți și voi în lume...

Din cumineniile Dr-ului Înțeleptul din P.

Sufletul unora e ca și unghia lor - negru.

Locomotiiva trenului e ca și un învățacel de pantofar - fluera neîncetat.

În vremea de astăzi mai de grabă ajunge pe pustietatea Saharei la apă, - decât o fată la bărbat...

Eu numai speranța aceia o mai nănesc, că doar-doar dintre executorii aceia mulți, cari îmi cercetează casa, vreunul îmi va cere lata de nevastă.

Dar din vorbe nu trăim, - mă duc să inghit un det de tuică.

MINTE DE COPIL

Tănărul: Ce crezi, Mitică, cine e mai drag surorii tale, cu ori Stănescu?

Mitică: D-ta!

Tănărul: Și ce te face să crezi astfel, dragă Mitică?

Mitică: Aceia, că de câte ori, e cu Stănescu, totdeauna stânge lampa, ca să nu-l vadă - atât de mult îl urăște.

MICUL POLITICIAN

Învățătorul: În Biblie stă scris, ca Avram zise lui Lot: Dacă tu vrei în stânga, atunci eu voi merge în dreapta. Ce puiem înțelege din aceasta?

Elveul, fiind mult depănat: Cumcă Avram era cu ocazional, iar Lot pașoptist.

Cum a scăpat țiganul - de calul furat?

Un țigan a furat un cal și l-a dus la târg să-l vândă.

Pe drum s'a întâlnit cu niște țărani, cari îl întreabă: »mă cioroi, unde duci calul ăsta de furat?»

Țiganul: Cum să-l fur, când eu chiar acum l'am deslegat dela un gard, unde nu știu cine l'a legat - ceva om blăstămat... și uitați, m'a pus să-l duc înainte către târg... De nu mă credeți, ia'n poftiți și țineți calul, iar au merg napoi, să caut omul, gazda calului, și să vi-l aduc aici - așa să-mi ajute: Marele Mucenic Talaleu Trifon, al nostru marele făcător de ileu (nicovală) din Borșineu, precum nu vă spun adevărul.

Țăranii l'au crezut și i-au dat drumul - să aducă stăpânul calului.

Și ei au așteptat, Doamne, așteptat, dar țiganul n'a mai venit, ci s'a tot dus - pân'ce a apus - ca soarele, fără însă, ca să mai și răsară!

NU-I AȘA!

Ea: Da, știu eu, am aflat, sunt sigură, iubești pe alta!

El: Dar cum poți să spui așa ceva, comoara mea scumpă? Chiar în momentul acesta te-am sărutat de cinci ori în sir.

Ea: Nu-i așa. Dacă m'ai iubi într'adevăr, n'ai număra cu atâta exactitate sărutările ce mi le dai.

LA JUDECATA

Judele: Pe d-ta tea acuzat jidovul că i-ai omorât cănele lovindu-l cu bastonul drept în cap. Pentru ce ai făcut aceasta?

Acuzatul: Pentru că a sărit la mine să mă muște.

Jidovul (întrepu): și phintru se nu lovit thu la el, la parte dhinapoi?

Acuzatul (către jidov): Pentru ce nu l'ai învățat d-ta să muște cu partea dinapoi?

RASPUNS DE COPIL

Inv.: Sunt cocostărcii animale folosite, sau vătămătoare?

Domnișoara: Sunt vătămătoare!

Inv.: Pentru ce?

Domnișoara: Fiindcă ei fac ca lumea să se umple de oameni!

Pățania lui Michel

(Când s'a dus la târg la Brașau)

Ascultați să vă spun eu pățania mieu.
Chind m'am dus eu la tîrg la Brașau...
Am pornit la tîrg în miez de noapte,
Cu căruța încărcată cu de toate:
Cu șapă, cu rădăcițe și cu baraboi,
Și-am pornit la tîrg noi amundoi:
Io, și cu Marichi, cu nevasta mieu.

Chind ieram noi cam de-o poștă de oraș, se strică și stinje-a nost lampas.
Căi s'o oprit ca m'pluțați în pomunt.
Și n'o vrut de fel să meargă iei mai mult...
Chind strigam noi cătră iee mereu tăt: dii noll iei făseau — lupeii mune, — tot ho. — Donnărvettăru 'n iel, cal năvăș!

Dup'un șias iei tătus-tătus c'o pornit
Și pe un drum bun noi am nimerit...
Ne miram și io și Marichi mieu:
Căm focu de nu mai dăm noi de Brașau?
Da puntru așeea noi merjeam hai, hai,
tăt fort... Și ză, n'ași fi ghindit nișe
mort: — Chind iera ziuă, 'n sat nost ne-
am trezit!...

CINE A AUZITO.

Schintei din înțelepciunile Cucului

Omul cuminte se învântește; — dar
cel avut nu totdeauna se cumintește.

Vântul curăță aerul; — lacrimile ochii,
— suspinele inima, — focul metalele, —
birtul punga, — mândrele sănătatea, —
nebulia mintea, — mormântul — ce a
mai rămas!

Bucuria prefăcută
Insemnează moarte scurtă.

Gura zimbitoare
Nu e sârbătoare!

De cât s'at de aur, mai bine pâne de
— grâu; că, fie sfatul cât de strălucit,
tot nu-l poți gusta, dar din pâne, fie cât
de uscată,

Tot mânânci odată.

MINTE VERDE

Doi prieteni stau la colț de stradă și
vorbesc.

A: Vezi, mă, omul ce trece pe aici,
are încă mintea verde.

B: Nu striga așa tare, că te aude.

C. (auzind se întoarce): Ce? Eu, eu?
cu mintha verde? — Ce mintha verde, ex-
plică-te, frate!

A: Păi, iubite, așa zice națja când
vede un om frumos, oblu, sănătos: »ui-
te la el, ce om verde!» Adecă îi asemă-
nă cu pomul cel mai tare, mai sănătos
și mai verde.

C. se duce mulțumit.

A. (către B.): Vezi, că în'adevăr C.
e tot cu mintha verde: toate le crede.
Eu am înțeles și asemănat mintha iui
cu pomu necoapță, adecă verde!

B: Dear înverzi și a tăt!

HOȚ DE PROFESIUNE

Judele: După spusa mărturiilor, du-
mniata ești hoț de profesie!

Acuzatul: Martorii nu spun adevă-
rul... eu fur de silă, pentru că n'am ce
mânca!

Glume

PE DRUM

Cerșitorul: Fieți milă și pomană,
sunt foarte flămând.

Domnul: Dute și lucră!

Cerșitorul: Apoi doar atunci mai
tare flămânezec.

DRAGOSTE ÎN BARCĂ?

El (cu gingășie): Oh, domnișoară, da-
că n'am fi acum în barcă, m'as rezezi
la d-ta, și te-aș săruta, cu patimă și tur-
bare!...

Ea (liniștită): Ai toată dreptatea, prie-
tene, căci altfel ne-am trezi cu barca
răsturnată și cu o scaldătură. Dar poți
să cârmuiești foarte frumos, la mal, și
acolo...

L'A PRINS

Judele: Și când ai furat gășca, era
noapte ori ziuă?

Țiganul: Mă rog, nici noapte, nici
ziuă.

Judele: Nu minti, țigane, doar or
gășit luminașă de stearin, cu care te-ai
băgat în cotelul găștelor.

Țiganul: Și cine o fost prăpăditul
ăla, care a zis asta? Nici nu a fost de
stearin, ci de ceară: ia, o bucățică de
lumină, cât degetul ăsta!

DUPA TREI LUNI

În atențiunea celor, ce voese a-și cre-
ște părul!

Domnișorul acesta și-a procurat o te-
gulă de alifie pentru păr, căci avea nu-
mai vre-o câteva fire pe cap, și iacă
ce succes splendid a avut la trei luni
după întreluințarea alifiei, căci nu ia
mai rămas nici un fir.

UN ANTIALCOHOLIST

— Ce mânânci la dejun, Petre?

— Eu de obicei iau ceaiu.

— Și cum, cu ori fără rum?

— Eu, fiind antialcoolist, beau rumul
fără ceaiu!

O COMPARATIE

Viața este un tren, anii sunt stațiunile,
măști sunt biletele, și iubii — dar medi-
cii sunt adeseori — locomotivele.

Familia țigănească cea mai veche

Un domn falos, având oaspeți, se lău-
da, că familia lui e cea mai veche.

— Priviți ca dovadă — zice — casa a-
ceasta: în care moși-strămoșii mei au
locuit înainte cu 170 de ani — și e atât
de neagră!

— Eu totuși sunt din familie mult mai
veche — zice un țigan, dintre cei cari
cântau la masă, — că la mine nu numai
casa, ci și pielea mi-a atât de neagră!

CATANA CU OBSIT

Pe Granciu lui Cula Zbegului l'au lu-
at cătană. După ce a fost băgat în toate
protocoalele, îl întrebă căpitanul: »no-
măi Granciu, da ce fel de cătană vrei
tu să fii?

— Cătană cu obsit, mă rog la domn
căpitan, — răspunse Granciu plin de bu-
curie.

DELA ȘCOALA

Nufu (de șase ani) vine dela școală.
Tatăl: No, Nufule dragă, cum e la
școală?

Nufu: Intocmai ca acasă, și acolo
m'au bătut!

COPIL TIMPULUI MODERN

Un preot trece spre biserică pe stradă
și întâlnește în drum un copil de vre-o
9 ani, plângând. »Ce-ți este fătul meu?»
îl întrebă preotul binevoitor. »Am per-
dut o băncuță! începe a urla băiatul.
»Ei, taci, dragul meu nu te mai boci,
aici iată băncuța! zice părintele dând
băiatului o piesă de 20 de bani. »Dar
spune-mi, unde ai pierdut băncuța?»
mai adaugă sfinția sa la despărțire. —
»În porcu, pe care l'am jucat acuma cu
vărul meu acasă», zise băiatul.

DIN INIMA

— Ce ai, cocoană Marico?... te văz
cam fără dispoziție...

— Ce să am soro?... a plecatără și
bărbatul-meu și frate-meu și băiatul la
Moși de azi dinineată și n'a mai venit
tără... Așa singurică, nu știu cum...
Nu-mi sunt boii acasă.

GHICITURI

Ce va să zică chipul acesta?

Aflați!

Editor și redactor responsabil:
Dimitrie Birăuțiu.

Tipografia »Poporul Român», VII, Ilka-ulca 34